

die door Dunant bepleit was. De generaal W. J. Knoop en baron Henri van Tuyll van Serooskerken schonken Basting hun onverdeelden bijval 1).

Intusschen arbeidde Dunant onvermoeid, in woord en schrift. Op eigen kosten verspreidde hij een menigte brochures in de onderscheiden Europeesche talen. Hij toog op reis naar de hoofdsteden van Europa. Vijftig duizend francs besteedde hij aan de verwezenlijking van zijn ideaal. Overal vond hij vrienden, maar jammer, ook de vinnigste bestrijders. Ter vergoeding won hij de sympathie van het Pruisische koningspaar, van 's konings broeder, prins Karl, en van den ridderlijken kroonprins Friedrich. Zijn volharding veroverde hem ook vele harten in Parijs, Parijs, dat onder het tweede keizerrijk den toon aangaf.

Die reizen hebben aan Dunant's vernuft, energie en offervaardigheid de zwaarste eischen gesteld; maar glansrijk heeft hij zich van zijn taak gekweten. Hij was toen een kruisvaarder onder de vaan der humaniteit.

In zijn vaderland boden verscheidene invloedrijke genootschappen hem hunne ondersteuning aan, achtereenvolgens de „Société vaudoise d'utilité publique”, de „Société neuchâteloise des sciences sociales”, de „Société genevoise d'utilité publique” 2). Dunant koos de laatste, omdat hij te Genève woonde 3).

Het genootschap benoemde een comité van onderzoek en dit ontvouwde den 9^{den} Febr. 1863, aan de Société een uitgewerkt plan der vorming van permanente vereenigingen tot hulp voor de gekwetsten. Daarop stelde de vergadering een commissie aan, die de middelen zou zoeken, om een praktische uitkomst op dit plan te verkrijgen. De commissie bestond uit een voorzitter, den beroemden generaal G. H. Dufour, een ondervoorzitter, Gustave Moynier, een secretaris, Dunant zelf; en twee gewone leden: dr. Louis Appia en dr. Théodore Maunoir.

In de maand Sept. 1863 zou te Berlijn een internationaal weldadigheidscongres gehouden worden en nu oordeelde de commissie der 5, dat men het plan aan dit congres moest voorleggen en zijn goedkeuring zien te verkrijgen. Maar helaas, het congres sprong af. Wel ver van ontmoedigd, besloten Dunant en Moynier koenweg, voor den 26sten October, een internationale conferentie te Genève in het leven te roepen. De drie andere leden namen den 25sten Aug. het voorstel hunner collega's na ijverige bespreking aan en belastten hen met

1) Over gen. Knoop schreef mij Dunant, 12 Juni 1896: „Le bon général Knoop m'a souvent écrit de Maestrich. Il a favorisé l'Oeuvre. Vit-il toujours.” Onze bekende krijgskundige is in het begin van 1895 overleden.

Tot de baanbrekers van het R. K. in Nederland mag tot op zekere hoogte ook Mr. Groen van Prinsterer gerekend worden. Dunant maakte met hem kennis tijdens een kort verblijf in den Haag. Groen begroette het groote doel met warme belangstelling. In Dec. 1862 schreef hij aan Dunant, hoe diep zijn gemoed getroffen was door de welsprekende regelen van Un Souvenir, die hem herinnerden aan de woorden van Matthias Claudius: „Es ist leider Krieg und ich begehre keine Schuld daran zu haben.”

2) Niet het laatste genootschap alleen, zooals ik verkeerdelijk had aangenomen. Zie „Hoe het Roode Kruis ontstaan is,” *Handelsblad*, 20 Sept. 1896.

3) „Il fallut bien que la tête de l'Oeuvre fut fixée quelque part et cela était naturel à Genève, puisque j'habitais cette ville.” (Brief van 19 Nov. 1896.)